

Onödiga tvister störa idyllen på Stora Varholmen.

Sommarö, vars bergknallar
förvandlats till små lust-
gårdar.

En del medlemmar i Föreningen Stora Varholmen — en sammanslutning av de kolonister, som förhyrt tomter på holmen med samma namn — äro missnöjda med det sätt varpå deras närmaste hyresvärd, Föreningen Origo, som av Göteborgs drätselkammare arrenderar ön, sköter sitt åtagande.

Klagomålen röra närmast renhållningen på holmen samt bristen på bekvämlighetsinrättningar. De senares antal är endast fyra, och några avskrädestunnor för uppsamling av slask och dylikt finnas icke. Följden har blivit att allt avskräde måste tömmas på öppna platser, där det ligger och ruttnar och sprider en förfärlig stank. Dessutom bli dessa avskrädesplatser ett tillhåll för råttor, som nu hota att översvämma holmen. Slutligen har Föreningen Origo förbundit sig att rensa botten i badvikarna rena från snäckskal och eventuellt annat skräp. men denna åtgärd har ännu icke vidtagits. Detta är i korthet de anmärkningar som kolonisterna ha att framställa.

Göteborgs-Posten har vidarebefordrat klagomålen till hr Karl Ljungqvist, ordförande i Föreningen Origo, som icke var på något sätt överraskad över dessa nya klagolåtar med "eländet", som han själv betecknar det hela. Men han tillbakavisar samtidigt klagomålen som obefogade. Vad först beträffar bekvämlighetsinrättningarna, så äro dessa tio till antalet, säger hr Ljungqvist, och detta torde de klagande mycket väl kunna konstatera själva "om dom ta på sig glasögon när de gå ut att räkna inrättningarna." Föreningen Origo är dessutom icke ansvarig för renhållning åt kolonisterna, och har därför ingen skyldighet att an-

skaffa soptunnor åt dem. Öppna platser för avstjälning av slask och dylikt ha anvisats, och dessa komma att förbättras och ändras till slutna förbränningsställen, så snart man hinner. Allt kan inte göras på en dag, säger hr Ljungqvist, och f. n. äro vi sysselsatta med att bygga bryggor, ordna med affärslokal och gräva brunnar etc. Det är visserligen sant, fortsätter hr Ljungqvist, att vi lovat rensa upp i badvikarna i år, men vi ha ju ännu nära sex månader på oss för att hinna med detta före årets slut.

Vid vår invändning att ingen människa gärna kan vara betjänt av att badvikarna bli upprensade till jul, svarade hr Ljungqvist att det är nog så sant, men "man hinner som sagt inte med allt på en dag".

Då uppgifterna från de olika lägren stodo mot varandra beslöto vi att vid en inspektionsrond på ort och ställe själva taga del av förhållandena. Utan att anlita någon ciceron begävo vi oss därför till Stora Varholmen i lördags. Med de framställda anmärkningarna i gott minne strövade vi över hela holmen från söder till norr och till bryggan i öster, vi följde öns båda huvudvägar och vi klättrade omkring på de många upptrampade stigarna mellan de ännu fler sommarstugorna. Vi vädrade nogsam för att om möjligt upptäcka någon generande stank, som skulle kunna leda oss till någon slaskavstjälplingsplats, men vi kunde icke upptäcka något i den vägen. Ej heller förmådde vi spåra någon rått, och flugorna, som gärna trivas bland avskräde, voro välgörande fåtaliga. Däremot skrämde vi upp en hare i en skreva, men eftersom dessa räddhågade djurs befintlighet på holmen icke utgör något tvistefrå, läto vi honom springa sin väg oantastad.

En sogrop, belägen något hundrat meter från bryggan och alldeles invid huvudvägen, störde i någon mån idyllen, det kan gärna medges, ty det är inte värst aptitligt att nödgas promenera förbi en samling äggskal, tomma konservburkar, sönderslagna buteljer och annat jox, varje gång man skall till eller från båten. Men nog går det väl an att täcka gropen med litet jord och sedan placera soporna på annat ställe. Ty platser saknas inte, även om man skulle nödgas bära slaskspannen några steg.

Totalintrycket av besöket på Stora Varholmen blev, att där var oväntat snyggt och trevligt. Det var helt enkelt överraskande att se, vilka små tjusiga stugor med tillhörande trädgårdstäppor som vuxit upp här bland bergknallarna. Många ha tydligen lagt ned ett omfattande arbete för att göra det så trevligt som möjligt för sig. Ännu för några år sedan var det nog ingen som ville tro, att man sommaren 1935 skulle få se äppleträd, bärande ända till sju rödrosiga kartar, och ett morellträd med ett svartglänsande

**VÄRLDSUTSTÄLLNINGEN
I BRYSSEL**

1935

moget bär på en gren, växa på Stora Varholmen. Så är det emellertid. Och de många människorna sågo inte ut att vantrivas. De badade och rodde i ekor, hoppade från små käckas svikter och gingo halvklädda i bergen, slöade behagligt vid bryggan i väntan på båten och gonade sig över huvudtaget så som man bör göra på en härlig sommarö.

Jag märker att jag alldeles kommit ifrån och glömt ändamålet med besöket, tvistigheterna mellan de båda föreningarna. Det borde nog representanterna för "Stora Varholmen" och "Origo" göra också. Den trevnad som nu bjudes på Stora Varholmen skulle inte lida på det.

Yson.